

פרשת שמות

עולם חסד יבנה

כתוב במדרש שמות רבה [שמות פרשה א,כז] ותקרא שמו משה בתיה בת פרעה [מכאן אתה למד מתוך שכן של גומלי חסד. בתיה גמלה חסד עם משה ומשתה את משה מהמים אף שידעה שהוא יהודי ועשתה נגד רצון אביה] אף על פי שהרבה שמות היו לו למשה, לא נקבע לו שם בתורה אלא כמו שקראתו בת פרעה, ואף הקדוש ברוך הוא לא קראו בשם אחר.

כתב החפץ חיים בספרו אהבת חסד על מעלת החסד : ונאמרת מה מאד גדולה מצינה זו בעיני ה' ותברך, שיעליה נאמר {מיכה ו' ח':} "הגיד לך אדם מה טוב, ומה ה' דורש ממך, כי אם עשות משפט ואהבת חסד" וגו'. ונאמר חז"ל {סוכה מ"ט':} : עשות משפט זה הדין, ואהבת חסד זו גמילות חסדים, וגם הוא מקיים בזה הדין - והלכת בדרךיו", [להדמות לקב"ה בהנהגותיו] [פדאיתא בספרי על הפסוק {דברים כ"ח ט':} : "ללכת בכל דרכיו" אלו דרכי הקדוש ברוך הוא, שנאמר {שמות ל"ד ו':} : "הי ה', קל רחום וחנון, ארך אפים ורב חסד" וכי' ונאמרין {בבא מציעא ל':} : תני רב יוסף {שמות י"ח כ':} : "והודעת להם את הדרך" זו גמילות חסדים

ועל ידי עושה חסד מעורר חסד למעלה עליו ועל עם ישראל , כמו שאמרנו חז"ל, שאומר הקדוש ברוך הוא : ומה אלו, שהן בעצמן צריכו חסד, עושים חסד זה עם זה, אגלי, שאגני מלא חסד ורחמים, על אחת כמה וכמה שאגני צריך לגמול חסד עם ברייתו. **וכזה איתא בזהר הקדוש** פרשת אמר : למדנו, במעשה שלמטה מתעורר המעשה שלמעלה, אם אדם עושה מעשה למטה כראוי, כך מתעורר הכח הראוי למעלה. עשה אדם חסד בעולם - התעורר חסד למעלה ונשרה ביום ההוא ומתעטר בו בשבילו, ואם נוהג אדם ברחמים למטה - מעורר רחמים על אותו היום, ומתעטר ברחמים בשבילו, ואז אותו היום עומד לו להיות מגן בשבילו בשעה שיצטרך לו וכי'. אשרי מי שפיראה מעשה פשר למטה, שהרי במעשה תלוי הדבר לגמרי לעורר [כנגדו למעלה] דבר אחר. (תרגום)

וגם הוא אחד משלשה דברים שהעולם עומד עליהם, פדאיתא באבות פרק ראשון {ב':} : על שלשה דברים העולם עומד : על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים, והיא שקולה כקרבנות, פדאיתא באבות דרבי נתן {פרק ד' משנה ד':} : על גמילות חסדים כיצד? הרי הוא אומר {הושע ו' ו':} : "כי חסד חפצתי, ולא זבח". העולם מתחלה לא נברא אלא לחסד, שנאמר {תהילים מ"ט ג':} : "כי אמרתי עולם חסד יבנה"

עוד אמרו חז"ל {בילקוט תהלים} : החסד עומד לו לאדם עד סוף כל הדורות, שנאמר {תהילים ק"ג י"ז} : "והחסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו וכי",

ומדה זו היא אחת משלשה מדות טובות שהטבעו בישראל : בישנים, רחמינים וגומלי חסדים, {יבמות ע"ט'}.
. ואיתא במדרש שיר השירים : ר' יהודה אומר : **כל הכופר בגמילות חסדים פאלו כופר בעקר.** אבל דוד המלך עליו השלום מה היה עושה? היה גומל חסד לכל וכי'. [שמירת הלשון-חתימה פרק ז]

מעשה ברבי שמואל בר רבי יצחק, שהיה לוקח בד של הדס, והיה מרקד עמו לפני הכלות. והיה רבי זירא רואה אותו, וטומן את עצמו מלפניו. אמר רבי זירא : ראו איך זה הזקן מבייש תלמידי חכמים במעשה הזה שעושה. וכיון שנפטר רבי שמואל בר רבי יצחק, היה שלש שעות קולות וברקים בעולם. יצאה בת קול ואמרה : נפטר רבי שמואל בר רבי יצחק, גמלו חסד עמו קראו לאיש כמהו! יצאו לגמול חסד עם נשמתו ללוותה. ורדה אש מן השמים, ונעשית כמו בד של הדס, והיתה האש מפסיקה בינו לבין הצבור. והיו העולם אומרים : זכות המעשה שעשה זה הזקן עם ההדס בחייו, זאת עמדה לו עתה.

מסופר על הגאון רבי צבי פסח פרנק זצ"ל, שסיגל לעצמו דרכים לעשות חסד אף בשעת עשיית הדין והוראת ההלכה. פסקיו היו עטופים במעטה של רחמים. הכיצד? כאשר לא יכול היה לעשות דבר מצד שורת הדין שלא נותן היה להקל בדין, היה משתדל לעזור במלה טובה, בחיוך אבהי,

בדברים מעודדים ומרגעים. נוהג היה שכאשר באה לפניו שאלה על עוף והוא הטרפו במקום שיש צדדים להקל, אם השואל היה עני, היה מוציא הרב פרנק כסף מכיסו ומשלם לשואל תמורת העוף. פעם נכנסה עניה בת טובים ולא רצה לביישה, נכנס לבית וביקש מבתו תרגולת שטרם נתבשלה. הוא הגיש את למחדרין... מנהג זה, היה בקרב עניי העיר, ומכל העיר

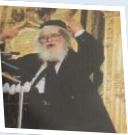
ביודעו כי יקבלו תמורה תחת הטרפיות **סיפר איש נאמן : בהיותי פעם בלונדון** למען תלמוד תורה, נקלעתי פעם במוצ"ש, בחד עם מלווי, לבית אחד שמתגוררת בו אשה חשובה, המחלקת צדקה ביד נדיבה. התיישבנו וסיפרתי בפני הנוכחים את הסיפור הבא : מעשה ביהודי יריש מגרמניה, שהיה איש עסקים, אשר החליט יום אחד כי צריך הוא לעשות לא רק למען ה"עולם הזה" שלו, אלא להכין עצמו גם לעולם הבא, ולכן די יהיה לו אם ינהל את עסקו רק מחצית היום, ואילו במחצית השניה - יסגור את עסקו וילך ויעסוק במעשי חסד. והוא אמנם החליט וכן עשה. אלא שבינתיים נכנס היצחק לפעולה. לא רק שהעסק היה סגור מחצית היום, אלא שגם בחצי היום שהעסק היה פתוח - הדברים כבר לא התנהלו כרגיל וההצלחה לא האירה לו פנים. כתוצאה מכך התעוררו בני המשפחה לטעון כנגדו : מה זה לחזיק את העסק פתוח רק חצי יום? מה זה שנעשית עסקי? כך פנו אליו ושטחו בפניו את טענותיהם, שחבש שדעתו נתערעה עליו. אמנם, אשתו שהיתה צדקנית כמותו, לא ערערה על מעשיו בכלום, אבל חזקו עליהם טענות בני המשפחה, שכל זה אינו כשורה. נכנס היהודי למבוכה קשה וראה שעליו לקבל החלטה מכרעת. והנה שמע כי החפץ חיים הגיע לוינה כדי להשתתף בכנס הגדול. קם ונסע לוינה, הלך למקום האכסניה של החפץ חיים ומצא שמאות אנשים צובאים על הבית, מהם שבאו לקבל ברכה מהצדיק, ומהם שבאו לשאול ממנו עצה ותושייה. נדחק האיש בקושי בתוך ההמון, כשהוא מקוה ומצפה שיצליח להתקבל אצל החפץ חיים בכדי לשאול אותו מה יעשה בעניינו. כאשר נדחק לדורו של החפץ חיים, היה זה בדיוק כשהוא נטל ידיו לסעודה. עמד והמתין ושמע כיצד הוא מברך ברכת "המוציא" ואומר את הפרק : "מזמור לדוד ה' רועי לא אחסר". וידוע הדבר, כי החפץ-חיים

שאמר באידיש. וכך החל לומר : "בנאות דשא ירביצני על מי מנוחות ינהלני", עד שהגיע לפסוק המסיים : "אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי". מה אומר לנו כאן דוד מלכא משיחא? - הקשה החפץ חיים. עמד מיד וביאר, קורה פעם שיהודי מתחיל לעשות טוב וחסד ועל זה מתחילים לרדוף אותו, ואזי הוא חושב לעצמו : מה לי ולצרה הזאת, ולשם מה לי כל זה? ועל כך משיבים לו : אל תהא טיפש, אם יש לך רדיפות - הרי זה מפני שגזרו עליך רדיפות, ואם כן, הלא מוטב שיהיו לך הרדיפות מחמת טוב וחסד שהנך עושה, כי על כך הלא תקבל גם עולם הבא וגם שיהיו לך עולם הזה וכל השכר הטוב. והוא שאומר לנו דוד : "אך טוב וחסד", אני עושה רק טוב וחסד, אלא מאי "ירדפוני"? שירדפוני אפילו כל ימי חיי, אבל בשביל זה הלא אזכה לשכר של "ושבתי בבית ה' לאורך ימים"...! שומע היהודי את כל הדברים האלה ומבין שכבר קיבל תשובה לשאלה המנקרת במוחו, והוא אפילו כבר לא צריך להציג את שאלתו בפני הצדיק. קם וחזר לביתו שמח וטוב-לב. הוא יכול להמשיך במעשי החסד שלו, ולא איכפת לו שוב אם ירדפו אותו, והנה, בסיימי את הסיפור, קורה דבר מפתיע ומרעיש : האמא של אותה האשה, שהיתה צדקת ובעלת-הבית, באית צדקה ידועה, שעמדה כאשה צנועה מאחורי הדלת של החדר השני והקשיבה לדברי, נכנסת לחדר ואומרת כשדמעות מנצנצות בעיניה : הלא זה היה בעלי!...

נשאל פעם רבנו מוה"ר הרב משה לוי זצוק"ל, הכיצד מנבזו זמן יקר על קבלת אנשים, שמיעת בעיותיהם, מתוך עצות הרי בזמן זה יכול היה כבוד הרב לכתוב חידושי תורה ולהוסיף בלימוד כהנה וכהנה? ענה ואמר במתק לשונו : **מספרים על החזון איש זצ"ל,** שהרבנית חסה על זמנו והיתה סוגרת את הדלת בפני המוני האנשים שהגיעו לקבל עצותיו וברכותיו. התלונן בפניו אחד ממקורביו ואמר לו החזון איש בחיוך : אם כך עושה הרבנית, אבקשך שתבוא דרך החלון!... **זוהי אף תשובתי : החסד עם הבריות הוא המשך הלימוד! תורה שאין עמה גמילות חסדים-אינה תורה!**

חסד בבית רבי נפתלי דוב אמסטרדם, גבאי"ד אלקסוט זצ"ל היה מספר, כי לאחר נישואיו, נשאל ע"י רבו רבי ישראל סלנטר : ה' נפתלי, אמור נא לי, האם אתה עוסק במצות גמ"ח, השיב לו : מו"ר, אין לי כסף במה לעשות גמ"ח. לא התכוונתי לגמ"ח בממון-החזיר, ל' ר' ישראל - אני מתכוין אם אתה עוסק בחסד בתוך ביתך, עם אשתך, צריך אתה לדעת כי לקחת שפחה כדי שתשרת אותך, אשתך היא כגופך ועליך לעזור לה... (בטוב ירושלים עמ' תי"ב)

רבי אליהו לופיאן היה מעוטר בטלית ותפילין ומסתובב בחדרים לעורר את הבחורים לתפלה. ופעם אחת אמר טעם מנהגו בה - שאדם חייב לעשות מעשה חסד בכל יום להרגיל את עצמו להיות איש חסד, ומאחר ואין נותנים לו אפשרות לעשות חסד עם אחרים כי נמנעים מלבקש ממנו טובה, על כן הוא מעורר את הבחורים לתפלה כדי לזכות במעשה חסד. והיה מעורר זמן מה קודם התפלה כדי שייסיקו להתכונן כראוי ולהגיע לתפלה בזמן מתוך מנוחת הנפש.

הגאון הגדול ראש הישיבה הרב יששכר מאיר זצוק"ל - זכיתיה להרבצת תורה וכלל הזיכוי הרבים הענק בזכות שאני אוכל לשם שמים בגיל ארבע עשרה, ערב כניסתי לשיבתי" – מספר אברך במכתבו לייתד נאמן" – "החלתי לסבול מכאבי ראש עזים שלא פסקו. תחילה ייחסו אותם למתח סביב הרישום לשיבתי, אולם כשהאבים לא פסקו, נשלחתי לבדיקות מקיפות ובמהרה התברר כי אני סובל ממחלת הסכרת. נשברתי מאוד שכן לא קל לחיות עם סכרת שמגבילה מאוד את חיי היומיום. זר לא יבין, אבל אסור לי להכניס לפי דבר לפני שאני מודד את רמת הסוכר בדמי... נשברתי מאוד והוריי שביקשו לעזור לי, לקחו אותי לגאון הגדול רבי יששכר מאיר זצוק"ל. גרנו באופקים ורבי יששכר היה דמות נערצת על כל בני משפחתנו. פעמים רבות נסענו אליו לעצה ולברכה, אולם כעת היתה זו נסיעה מסוג אחר. ידעתי שגם הוא חולה סוכר ויש לו ניסיון אדיר בתחום. "נכנסנו אל חדרו, אבי שליט"א ואני, ואבא אמר לרבי יששכר כי גילו לי את מחלת הסוכר. רבי יששכר שמע וביקש מאבא שיצא מהחדר כי דבר לו אלי. נשארתי לבד בחדר, כתב לנו האברך, "ורבי יששכר לקח את ידו ואחז בידי. הוא הביט בפני ופרץ בבכי... הרגשתי שהוא מרגיש בדיוק מה עובר עלי, גם אני בכיתי, וכשרבי יששכר נרגע, הוא אמר לי בקול אבהי מילים מתוקות מסוכר, שאני זוכר כל יום וכל שעה, והן נותנות לי כוח. הוא אמר: אחד הניסיונות הגדולים שהקב"ה הביא על האדם הוא **ניסיון האכילה**. מאוד קשה לאכול לשם שמים רק לקיום הגוף ולא לשם תאוה. לכן רוב בני אדם אוכלים 'סתם כך' ללא מחשבה... אבל אותנו זיכה הקב"ה במתנה יקרה, הוא נתן לנו כלי לעליה בדרגה בכל ענייני האכילה... 'לנו יש את הזכות להצליח לאכול כדי לעבוד את הקב"ה... לא הבנתי אז את עומק דבריו", כתב האברך, "אבל הרגשתי תחושה נפלאה של כבוד, כי רבי יששכר מאיר התייחס אלי ואליו בנשימה אחת – 'אותנו זיכה הקב"ה'... 'לנו יש את הזכות'... אני בן הארבע עשרה, הוא ראש ישיבה וגאון עצום מרום שנותיו, נמצאים סתירה אחת של התמודדות... לא הייתי לבד. אני והוא התמודדנו עם הסוכר אם נתבונן בזה היא עלינו רק להודות ולשמוח עם המתנה היקרה שקיבלנו מהקב"ה", אמר לי רבי יששכר, "וכי מעכשיו תוכל לאכול רק מה שאתה צריך לקיום הגוף, ואז האכילה עצמה תהיה ממש עבודת השם, ותמיד תזכור כי זה כלי מיוחד שקיבלנו לעבודת השם... מאז חלפו הרבה שנים. לא תמיד קל לי ולא תמיד מחלת הסוכר שלי מאוזנת. החיים לא מתוקים באופן שדמיינתי אותם, אבל אני ב"ה מצליח להתמודד, ובכל יום – עם הפריכה או התפוח, עם הבניה או עם הדג – אני זוכר את מה שאמר לי רבי יששכר כשהייתי בן ארבע עשרה "את מכתבו המרגש חותם האברך בעדות: רבי יששכר שימש כסנדק ברית המילה של בנו. כשנפרד ממני לאחר הברית בברכות חמות אמר לי בכנות: זכיתיה הרבה להרביץ תורה בכלל ישראל... והוא החל למנות את מקומות התורה בהם הרביץ תורה: ישיבת מונטרה בשוויץ, והישיבה בקבלנקה וטנזייר שבמרוקו, בכפר הרוא"ה ומשם לנתיבות. **"זכיתיה להקים קהילה של בני תורה, לייסד ישיבות בנגב, להביא תלמידים מכפר הרוא"ה לישיבת עזתה. הקב"ה זיכה אותי... אבל אתה יודע מה היתה הזכות בגללה זכיתיה לכל זה?...! הוא בכה, והתינוק בכה ואני בכיתי, ורבי יששכר אמר לי: 'אני זכיתיה לזה בזכות האכילה לשם שמים שלי... עם המחלה הזו שלי אני לא יכול להכניס לפי כל מה שאני רוצה... אני לא יכול לאכול לפני שבודק... אני לא יודע אם מותר לי כעשיו לאכול תפוח... אפילו מלח אסור לי לשים בסלט, הקב"ה לקח ממני אפילו את התאוה הזו, התאוה האחרונה... יש לי לחץ דם ואסור לי גם מלח... את הלחם אני צריך לשקול במדויק, וכדי שלא אתפתה, אני אוכל רק לחם יבש וישן, לא לחם טרי... אני לא פותח את הדלת למלאך המוות שאורב בתחתי ורוצה להיכנס עלי עם האוכל שאסור לי לאכול... אבל יש לי את הזכות לאכול כדי לקיים גופי לעבודת השם, ואכילה לשם שמים היא דרגת קדושה שאין דומה לה, כך כתוב בספרים הקדושים'...** [יתד כ"ז בטבת תשפ"ב], הובא ע"י הרב פנחס זרביב מכון למעשה

המתפלל על חברו נענה תחילה

הרה"ג רבי שמואל ברוך גנוט שליט"א עם סיפור אמיתי שהתרחש באלעד היה זה לפני שנתים. הרב ד, ק' שליט"א, יהודי נפלא ונעים הליכות מדידי הקרובים, גבאי אחד מבת הכנסיות שבכניסה לעירנו אלעד, הגיע בשמחת תורה להקפות באחת הישיבות הגדולות שבכניסה לעירנו. כמנהג הישיבה הקדושה, מכבדים אברכים הבאים להקפות, בספר תורה, כך שמיד כשהרב ק' הגיע לשיבה, ניגש אליו בחור האחראי על חלוקת ספרי התורה והפקיד בידו ספר תורה, כדי שירקוד ויסתובב עמו כמנהג, סביב הבימה. הרב ק' שמח בשמחת התורה, רקד עם ספר התורה, וכעבור זמן מה שב לביתו, עמוס חויות רוחניות. כעבור יומיים שלושה מצלצל הטלפון בביתו. על הקו נמצא בחור אלמוני, שאומר לו: "תדע לך שלא היה מגיע לך ספר תורה. אתה הגבאי בביהכנ"ס פלוני, ואתם לא אפשרתם לבחורים להגיע להיכל בית הכנסת בזמן הקורונה. עשיתם לנו עוול, כשהרשיתם לנו לעמוד רק מאחורה, בעזרת נשים". הרב ק' מסביר לו שזאת היתה החלטה של המנהל בית הכנסת. "כיון שיש לנו מתפללים מבוגרים, חלקם בקבוצת סיכון למחלת הקורונה, וכיון שבישיבה פחות הקפידו על כל כללי הזהירות מהקורונה, לכן הסכמנו שתבואו, אבל שתתפללו מאחור, מבלי ליצור מגע עם המתפללים". אך הבחור המשיך לדבר סרה, בשצף קצף, והסביר לגבאי כמה הוא לא בסדר וכמה "לא הגיע עלי לקבל ספר תורה אצלנו בשמחת תורה". הגבאי החוויר והסמיק חליפות, וכשהשיחה הלא נעימה המשיכה, הוא פשוט ניתק את השיחה, וזהו. כעבור יומיים הוא מגלה מכתב התנצלות בתיבת הדואר שלו. הבחור, עדיין חפץ בעולמו שמו, כתב מכתב שלם של סליחה ומחילה, התנצלות ופיוס. עברה חלפה לי שנה וחצי. הרב ק' מנסה למכור את דירתו, אך ללא הצלחה. פה ושם מגיעים מתעניינים, אך הדירה לא נמכרת. באחד הימים מתקשר אל הרב ק' יהודי נבון בענייני, ומספר: "הבן שלי נמצא כבר הרבה זמן בשידוכים. מגיעות הצעות טובות ואז הן נופלות, שלום הצעה אינן המתקדמת. לא הבנו מדוע, עד שבני הצעיר סיפר לי בסוד שאחיו, זה הבחור שנמצא בשידוכים, התקשר אליכם לפני כשנה וחצי וצעק עליכם. אני מתבייש בשבילו ומבקש ממך סליחה ומחילה. אגא, תמחל לו בבקשה, הוא 'תקוע' בשידוכים. אולי זה המעכב שלו". האבא הרבה לבקש סליחה ורצה לספר

מי הוא. הרב ק' לא הסכים לשמוע במי מדובר ומה שם הבחור ורק אמר: "במקום שנכביר במילים, יש לי הצעה מצוינת. אני כמובן סולח ומוחל, אבליש לי דירה שאינני מצליח למכור, לך יש בן שאינו מצליח להתארס. בוא נעשה עסק, אני אתפלבכל כוחי שבנך יתארס ואתם תתפללו בכל כוחכם שדירתו תימכר על הצד היותר טוב". חלף פחות מחודש. הדירה נמכרה על הצד הטוב ביותר והבחור התארס בשעה טובה ומוצלחת. פורסם ב'קוראים אלעד', שבת שובה התשפ"ג

אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי

בספר עמוד החסד מובא בשישיבת ראדין היה קיים גמ"ח שהתנהל ע"י בני הישיבה. פנה פעם החפץ חיים זיע"א אל אחד מבחירי הישיבה, מתמיד גדול שקיבל על עצמו את הנהלת הגמ"ח. הלה סירב היות שחשקה נפשו לעסוק בתורה ואין לו פנאי לענייני גמ"ח. הראה לו הח"ח את דברי הגמרא (ר"ה י"ח) רבה ואביי באו מבית עלי, רבה שעסק בתורה חי ארבעים שנה, אביי שעסק בתורה ובגמ"ח חי שישים שנה, "אם כן" אמר לו הח"ח, "הנך יכול בבטחה להתעסק בגמ"ח וממילא יהיה לך הרבה זמן". בספרו "אהבת חסד" (ח"ב פ"ה) כותב הח"ח "אנשים רבים מחפשים סגולות. ולמעשה הסגולה הטובה ביותר היא קיום עצת חז"ל". ומוסיף הח"ח, "בעיני ראיתי מעשה נורא בעניין זה. מסופר על אדם שהיו לו כמה בנים ומתו כולם רח"ל, בא הלה בצער לפני חכם שיתן לו עצה לסגולה לעניין זה, השיב לו החכם: איני יודע סגולות, אך עצתי שתעשה גמ"ח קבוע לאנשי העיר, ואולי בזכות מידת החסד שתתנהג עם אנשים יתחסד ה' עימך וייתן לך בנים". שמע האיש לעצת החכם, הקים גמ"ח גדול לאנשי העיר, הכין פנקס עם תקנות כנהוג, ועשה כל זה בשלימות. תקנה אחת היתה שפעם בשלוש שנים כשמגיעים לפרשת "אם כסף תלווה" יתאספו אנשי המקום ויעשו סעודה לכבוד מצוה חשובה זו. ככלות שלוש שנים נולד לו בן וראה זה פלא, בזכות המצווה יצא היום השמיני ללידתו של אותו בן ביום הקבוע בו התאספו. במשך השנים בהם ניהל את הגמ"ח נולדו לו עוד כמה בנים. ברבות הימים שכח את טובותיו של הקב"ה, ובא לפני החכם וביקש ממנו: מאחר והוא טרוד מאד והגמ"ח גדל, יש אנשים המערערים עלי, ע"כ אולי מן הראוי שימנו נאמן אחר שיעסק בניהול הגמ"ח, אך החכם מניא באמרו שבדאי אף אדם לא ינהל זאת טוב כפי שהוא מנהל זאת. כעבור שנים שוב הפציר בעל הגמ"ח בחכם עד שהצליח בעל כורחו להסכים לדבריו, ואכן עשו בחירות, ונבחר נאמן אחר במקומו לעסוק בגמ"ח. משה זה היה בתחילת הלילה. למחרת היום בא אותו אדם אל החכם וסיפר לו שדבר נורא קרה. באותו לילה נתק בני הקטן, ומיד הבין האיש מדוע זה קרה, וביקש לחזור לאחוזו במצוה. "הנך רואה בעליל שבזכות החסד נולדו לך הבנים, וכאשר נסתלקה מידת החסד התחילה מידת הדין תיכף להתגבר עליך". ומיד חזר לעשות חסד כבעבר ע"כ כותב הח"ח. "יראה האדם להחזיק במצוה זו ולא להרפות ממנה". ומסופר שהחכם הנזכר בסיפור היה הח"ח בעצמו.

הילד שנולד בזכותה הציל לבסוף את בנה

אחד האירועים החבלנים שהיו בעיר חברון נפגע חייל בשם חננאל ע"י מחבל שארב לו בדרך וירה בו מטווח קצר, ונמלט. היה זה בשעת בוקר מוקדמת ואיש לא היה ברחוב באותה שעה והחייל נפצע קשה ונפל ארצה שותת דם ובדרך הטבע לא יכול היה להינצל, בדרך נס הגיעו היריות לאוזניו של חייל נוסף ששהה בקרבת מקום והוא מהר לבדוק מה אירע ומשראה את הפצוע, הושיט לו עזרה ראשונה, חבש את פצעיו ומיהר להזעיק אמבולנס. מסירותו לא ידעה גבולות ומשום מה הוא החליט לנסוע איתו יחד לבית החולים וגם בבית החולים נשאר עימו עד שהוריו של הבחור יגיעו לבקרו, וכשהם הגיעו מיהר המציל להיעלם מהמקום מבלי שידעו מי הציל את בנם והרופאים אמרו להורים שלולא העזרה הראשונה שנתנה לבנם הפצוע, לא היה נשאר בחיים ובחסדי שמים החייל יצא מבית החולים בריא ושלם וגם אז ההורים ניסו לברר מי המציל האלמוני והעלו חרס בידם. להורי החייל שנפצע הייתה חנות מכלת בקרית מלאכי ובשום הבהית תלו בחזית המכולת שלט גדול ובו סיפור הנס שאירע לבנם ובתוך הדברים הם ביקשו שכל מי שיועד פרטים על האירוע יוכל לסייע להם באיתורו של החייל המציל, שיעשה זאת והנה לאחר שנה וחצי שהשלט היה תלוי נכנסה לחנות אישה שמתגוררת בבאר שבע כדי לקנות דבר מה ובצאתה מהחנות ראתה את השלט ואז פתאום מרוגשת כולה נכנסה לחנות ואמרה לבעלת החנות שזה הבן שלה ואז היא סיפרה להורים ההמומים שלפני שנה וחצי בנה הגיע לבית וסיפר שהציל חייל שנפצע ונסע עימו יחד לבית החולים וכו' בדיוק כמו כל פריטי הסיפור הכתובים בשלט ובכך לא תם הסיפור מפשהגיע השעה להיפרד ביקשה אימו של החייל המציל מהאימא של הפצוע להיכנס עימה לחדר צדדי ואמרה לה שזו אינה הפעם הראשונה שאנחנו נפגשים את מן הסתם לא זוכרת אותי אבל אנחנו כבר נפגשנו כאן במקום הזה בחנות הזו לפני 20 שנה והאישה המשיכה לספר לפני 20 שנה עברתי במקום ונכנסתי לחנות שלכם כדי לרכוש מוצר מסוים ובאותה עת הייתי מעוברת והתפתחה בנינו שיחה נעימה על דא ועל הא שבמהלכה סיפרתי לכם על הקשיים שיש לי בהריון זה ועל כוונתי לבצע הפלה ומשמעתם זאת, גייסתם, את ובעלך, את כל כוח השכנוע שלכם, על מנת להניאני מן המעשה, דברתם, על האושר העצום שיש בילדכם דברתם על כך שכל דבר טוב נתקד בקשיים, ואדרבה ככל שהקשיים גדולים יותר, כך תהיה אחר כך מידת האושר גדולה יותר, דברתם ודברתם, עד שהשתכנתי החייל שהציל את בנכם בפגיעו החבלני בחברון הוא – הוא התינוק שנולד אז, לפני 20 שנה שבא לעולם רק בזכותכם והקב"ה השיב לכם כגמולכם.

